



UNIVERSITÄTS-  
BIBLIOTHEK  
PADERBORN

## Universitätsbibliothek Paderborn

### Maximi Tyrii Dissertationes

Maximus <Tyrius>

Lipsiae, 1774

I. (ex ordine vulgari 31.) Voluptatem etsi bonum, non tamen esse stabile.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-51003](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-51003)



ΜΑΞΙΜΟΥ ΤΥΡΙΟΥ  
ΛΟΓΟΙ.

MAXIMI TYRII  
DISSERTATIONES.

ΛΟΓΟΣ Α΄.

Περὶ ἡδονῆς, ὅτι εἰ καὶ ἀγαθόν, ἀλλ' ἔβέβαιον. <sup>a</sup>

**Χ**αλεπὸν ἐσθλὸν ἔμμεναι, κατὰ παλαιὸν ᾄσμα. <sup>b</sup>  
Πότερὰ ἐστὶν ἵππῳ χαλεπὸν <sup>c</sup> ἐσθλὸν ἔμμεναι τὴν

DISSERT. I.

*Voluptatem etsi bonum, non tamen esse stabile.*

**D**IFFICILE est bonum esse, ut in veteri carmine est. Scire  
velim, utrum equo difficile sit virtute equi, et cani virtute  
sua

NOTAE ET EMENDATIONES  
IN  
MAXIMUM TYRIVM.

DISSERT. I. vulgo XXXI.

<sup>a</sup> ΠΕΡΙ ἡδονῆς, ὅτι εἰ καὶ ἀγαθόν, ἀλλ' ἔβέβαιον.] Tribus primis Dissertationibus hoc lemma praefigunt editi, cum quibus faciunt Reg. et Vindob. ut patet ex Lambecii Comment. lib. VII. cod. x. p. 19. Earum tamen duabus haud omnino convenit; quippe voluptatem Maximus non hominis esse bonum in secunda contendit,  
Tom. I.

cuius quidem sententiae tertia est ἀνατρεπτική. Cum igitur in Ms. Harleiano Dissertationis illius index sit περὶ ἡδονῆς γ', putarim ab auctoris manu tantum fuisse περὶ ἡδονῆς α', περὶ ἡδονῆς β', περὶ ἡδονῆς γ', reliqua vero librariis deberi.

*Sectio α.*

β-χαλεπὸν ἐσθλὸν ἔμμεναι, κατὰ παλαιὸν ᾄσμα.] Henr. Stephano melius

A

ἵππου ἀρετὴν, καὶ κυνὶ τὴν κυνός; ἢ ἵππῳ μὲν καὶ κυνὶ  
 ἔχαστον τὸ οἰκίον ἀγαθόν, ἀλλὰ ῥασιώνη τῶν ἐκά-  
 στῶ ἐπιλαβεῖσθαι τῆς αὐτῆς ἀρετῆς<sup>d</sup>, εἰ ὁ μὲν ἵππος ὑπὸ  
 τέχνης πωλευθεῖ καλῶς, ὁ δὲ κύων ἐν θήρᾳ σκυλακευθεῖ  
 δεξιῶς. Τῷ δὲ ἀνθρώπῳ μόνῳ δυσθήρατον τὸ ἀγαθόν  
 καὶ δύσληπτον καὶ ἀμφισβητήσιμον, καὶ ἐδεμία πῶ ἐξ-  
 εύρηται τέχνη, ὅφ' ἥς παιδευθεῖν τῆς τὸ γένος; ἔγὰρ

sua excellere; an vero proprium illi bonum sine difficultate  
 consequantur, singulisque virtutis suae facilis sit possessio:  
 siquidem ab arte equus tener adhuc, ut oportet, dometur; et  
 a teneris venationi affuescat canis. Solus vero homo ad inue-  
 stigationem boni sui non nisi aegre peruenit, nec facile asse-  
 quitur, nec facile discernit; nullaque adhuc inuenta ars est,  
 qua commode et perfecte instituat hoc genus. Nulla enim  
 vnquam

melius videtur κατὰ τὸ παλαιὸν  
 ἔσμα. Vtrumque autem bene  
 se habet. Ad oram vero codi-  
 cis Regii scribitur, Πιττακὸν ἀπο-  
 τιθέμενον τὴν ἀρχὴν, πρὸς τὰς  
 [θαυμάζοντας] εἰπεῖν, Χαλεπὸν ἐσ-  
 θλὸν ἐμμενον. Σόλωνά δὲ μαλακίαν  
 αὐτῆ καταγνόντα φάναι, Χαλεπὰ  
 τὰ καλὰ: διὸ καὶ ἐκότερα παροι-  
 ριασθῆναι. Eadem verba legi  
 queant apud Suidam in Χαλεπῶ  
 τὰ καλὰ, nisi quod eius exem-  
 plaria perperam dent πρὸς τὰς  
 [ἀκμάζοντας]. Sed ex scholiasta  
 nostro reponendum πρὸς τὰς  
 [θαυμάζοντας]. Hoc Kusterum  
 docere potuit Apostolius Cent.  
 xx. 47. vbi repetitur haec  
 ῥῆσις. Immo Petr. Pantinus ex  
 eo Suidam corrigendum iam-  
 pridem monuit. Hoc porro  
 dictum Pittaci memorant plu-  
 res, ut ostendere Casaubonus  
 et Menagius ad Laertii I. 76.

Quin et ἕσματα dici philosopho-  
 rum sententias, aut ἀποφθέγμα-  
 τα, licet numeris haud adstrin-  
 gantur, vere tradidit Heinsius  
 Introd. in Hesiodi Op. et Dies  
 cap. VI.

c Πότερά [ἐστίν] ἵππῳ χαλεπὸν  
 Vulgo πότερα [καὶ] ἵππῳ χαλε-  
 πόν. Arceriana vero excerpta  
 simul ac Ms. Harleian. exhibent  
 πότερα [δὲ καὶ] ἵππῳ χαλεπόν, et  
 id Heinso placet. Sequenda  
 tamen videbatur Regii codicis  
 fides, cum vetustissimus sit et  
 optimus.

d ῥασιώνη τῶν ἐκάστῳ [ἐπιλαβε-  
 σθαι] τῆς [αὐτῆς] ἀρετῆς. Ita Reg.  
 Quin et ἐπιλαβεῖσθαι repraesentat  
 Harleian. Vulgo deest ea  
 vox, et αὐτῶν non αὐτῆς le-  
 gitur.

ἔξει τοῖς σοφισταῖς πρόφασιν <sup>e</sup> λόγων <sup>f</sup> καὶ διαγωνίας <sup>g</sup> καὶ  
 διδασκαλίας, <sup>h</sup> ἔδδ' ἀφαιρήσει αὐτῆ τὴν ἐλπίδα τῆ τέλους,

vnquam sophistis differendi deerit, aut disputandi, aut docen-  
 di occasio. Nemo sibi spem consequendi finis praecidet sui,  
 nemo

e ἢ γὰρ ἔξει τοῖς σοφισταῖς πρόφα-  
 σεις λόγων καὶ διαγωνίας καὶ [διδα-  
 σκαλίας,] Cum Heinſius loco  
 διδασκαλίας in Mf. Regio legiſſe  
 ſibi videretur οἶδας, ex eo vo-  
 cabulo fecit ἐριδος, totumque  
 locum ſic emendauit et diſtin-  
 xit, ἢ γὰρ [λήξει] τοῖς σοφισταῖς  
 πρόφασιν λόγων καὶ διαγωνίας καὶ  
 [ἐριδος] καὶ [ἔδειξ] ἀφαιρήσει αὐτῆ  
 τὴν ἐλπίδα τοῦ τέλους. Verum  
 enimvero Reg. et Harleian.  
 dant οἶδας, vnde forſan reponi  
 queat [εἰ] γὰρ [ἤξει] τοῖς σοφισταῖς  
 πρόφασιν λόγων καὶ διαγωνίας, καὶ  
 [ἔδειξ] ἔδδ' ἀφαιρήσει αὐτῆ τὴν  
 ἐλπίδα τοῦ τέλους. Vide Diſſert.  
 XXXIII. §. 8.

f οὐ γὰρ ἔξει τοῖς σοφισταῖς πρό-  
 φασιν λόγων etc.] Lego, ἢ ἢ γὰρ  
 παρέξει τοῖς σοφισταῖς πρόφασεις  
 λόγων etc. cum nota interroga-  
 tionis poſt ἐντετυχηκότας. Sen-  
 tentia paulo longior, et pen-  
 dens per tot commata, lectori  
 minus attento obſcura erit.  
 Quaerit Maximus, An Canis et  
 Equus erudiri poſſunt, Homo  
 non poteſt? An potius, con-  
 trarium verum eſt, et erudiri  
 poteſt Homo, et propoſitum  
 ſuum conſequi, et hoc pacto  
 praecidere lites et controuer-  
 ſias Sophiſtarum et Declamato-  
 rum, qui ſine fine diſputant,  
 Vtrum διδακτὸν ſὺν ἢ ἀρετῇ, et

utrum deur [προκοπή] profectus?  
 Ad has et huius generis Quaer-  
 ſtiones, quae in Scholis quo-  
 tidie agitabantur, referri de-  
 bent ea quae de Sophiſtis et eo-  
 rum Diſputationibus hoc loco  
 dixit Maximus. Vide M. An-  
 toninum VII. 16. vbi pro ἢ γὰρ  
 ἔξει reſtituit Salmaſius εἰ ἢ πα-  
 ρέξει. Cl. Editoris Coniectu-  
 ram, in hunc locum minus as-  
 ſequor. M.

g καὶ διαγωνίας] Rarior haec  
 vox, et de qua ſilent Lexica,  
 non tamen idcirco improbanda  
 eſt. Sed cum Noſter [et alii]  
 tam ſaepe vtatur voce διαφωνία  
 pro diſſenſione [vide Diſſ. VI.  
 2. VIII. 10. XV. 6. XVII. 5.  
 XXXVI. 3. XXXIX. 3.] mihi  
 probabile videtur hic quoque  
 ſcriptum fuiſſe διαφωνίας. M.

h καὶ διδασκαλίας.] Ita erat in  
 MSS. ex quibus hae diſſertatio-  
 nes primum edebantur. Vnde  
 conieci ſcribendum eſſe διαδι-  
 κασίας diſceptationes, vt Diſſ.  
 IV. 1. πολιτικὰς διαδικαſίας, ciui-  
 les diſceptationes. Sed in Codd.  
 Reg. et Harlem. legitur οἶδας  
 quod videtur eſſe vel pars prior  
 vocis διδασκαλίας, [littera δ,  
 amiſſo apice, migrante in ο,  
 vt δράμασι pro δράμασι Diſſ.  
 XIX. 9.] vel deprauatum eſſe  
 ex λαιδωρίας qui ſenſus huic  
 A 2

loco

ἔδὲ προήσεται τὴν σωτηρίαν<sup>ι</sup>, διὰ τὸ ἀσάθμητον τῶν λόγων ὑποτετμημένος ταῖς προσδοκίαις<sup>κ</sup>, ἔδ' ἀμελήσει τῆ μανθάνειν, ἔδὲ πείσεται ὅπερ τῶν πλεόντων οἱ δυσάντιδες<sup>λ</sup> καὶ θαλάτῃ πρῶτον ἐντετυχηκότες ἕς ἂν καὶ σμικρὸς

nemo rationum ambiguitate deterritus salutem abjiciet suam, sed potius ipsa expectatione sese acuens, novus semper integerque accedet, nec proficere unquam dubitabit. Non ut nauseabundi solent, cum primum ingrediuntur mare: quos si minima exci-

loco optime conveniret. Sophistae enim in publicis recitationibus saepe ad conuicia in antagonistas efferebantur. Vide Synesium ad fin. lib. de insomniis: et praecipue Lucianum in Ioue Tragœdo, ad finem. Deinde scribe, αὐτοῦ τὴν ἐλπίδα, non αὐτοῦ. M.

<sup>ι</sup> ἔδὲ προήσεται τὴν σωτηρίαν, διὰ τὸ ἀσάθμητον τῶν λόγων [ὑποτετμημένος] ταῖς προσδοκίαις,] Vulgo ἔδὲ προήσεται τὴν σωτηρίαν διὰ τὸ ἀσάθμητον τῶν λόγων, [ὑποτετμημένος] ταῖς προσδοκίαις. At uterque codex locum eo, quo dedimus, modo repraesentat. Sic itaque veritas oportet: neque praecisa pro incerta rationum expectatione, salutem suam proiciet.

<sup>κ</sup> ὑποτετμημένος ταῖς προσδοκίαις] Vfus saltem, si non graeca lingua, postulat τὰς προσδοκίας, ita Sect. 2. ἐντετμημένης τὰ ὄργανα, et XVII. 5. ἐκτετμημένου τὴν ψυχὴν. Iosephus B. Iud. VI. 8. 4. ὑποκεκομμένοι τὰ νεῦρα. quae omnia eiusdem sunt rationis. M.

<sup>λ</sup> τῶν πλεόντων οἱ δυσάντιδες]

Non recte fecerunt Cl. Editores qui dissimularunt et intactam praeterierunt vocem δυσάντιδες, quam alibi, opinor, frustra quaesiveris. Heinsio suspectam eam fuisse conuicio [et mirum ni Interpreti foret] quia vertit nauseabundi; quasi vox ἄντλος, sentina, compositioni eius subesset. Quod si verum esset, tamen ad rem hoc loco non fuisset, mihi non videtur esse Graecum vocabulum, interea, donec certius aliquid de eo resciero, legam, οὐδὲ πείσεται ὅπερ τῶν πλεόντων δύστηνοί τινες, καὶ θαλάτῃ πρῶτον ἐντετυχηκότες; neque eodem modo affectus erit quo vectores nonnulli infelices, et qui mare primum ingressi sunt? Amat hanc vocem Maximus, et ea saepe vititur. Et iam integram hanc sententiam, qua inquinatorem in Maximo vix reperies, ita rescriberem: καὶ ἕδεμία πῶ ἐξεύρηται τέχνη ὑφ' ἧς παιδευθεὶς τοῦτ' ἐτὸ γένος; ἢ ἔ παρῆσει τοῖς σοφισταῖς ΠΡΟΦΑΣΕΙΣ λόγων καὶ ΔΙΑΦΩΝΙΑΣ, καὶ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑΣ, ἔδὲ ἀφαιρήσει ἄττοτ

ὑπολίθη κλύδων, ἐκπλαγέντες τῇ ἀηθείᾳ<sup>π</sup>, καὶ καταλιπόντες τὴν ναῦν, καὶ ἀμελήσαντες τῆς σωζέσης τέχνης, παρέδωκαν ἑαυτὰς τῷ κύματι, καὶ προαναλώθησαν τῆς νεώς<sup>η</sup>. Τοιοῦτόν τι γάρ μοι δοκᾷσι δεῖν καὶ ὅσοι φιλοσοφίας ἐπιλαμβανόμενοι, ἐμπεσόντες αὐτῆς ταῖς πολυφωνίαις, ἔχ' ὑπομένεσι τὸν τῆς ψυχῆς σάλον. ἀλλ' ἀπεγνώκασιν τῷ λόγῳ ὡς ζησομένον ποτὲ, καὶ καθορμιζόντες αὐτὰς εἰς ἐδραίας λιμένας.

β'. Ἡ ἀγνοεῖς, ὅτι ἀνθρώπων δόξα καὶ παθήματα, καὶ αἱ τῶν αἰτίαι<sup>ο</sup> καὶ γενέσεις, καὶ ἐπανορθώσεις, καὶ σωτηρία, ὑπὲρ ὧν οἱ φιλόσοφοι ὁσημέραι πραγματεύονται, καὶ λέγασιν, χρεῖμα ἔσενόν, ἐδὲ ἀπλοῦν, οὐδ' ἐοικὸς τοῖς εὐθυπό-

excipiat tempestas, inusitatae rei specie deterriti nauiem relinquunt, artis praesidium negligunt, in fluctus desiliunt, priusque, quam naui ipsa, pereunt. Non aliud mihi agere videntur philosophiae studiosi, qui simul ac diuersitatem, quae in ea est plurima, opinionum inspexerunt, non ferunt hanc animae vertiginem, nec futurum vniquam confidunt, vt in portum eos quietum deducat ipsa ratio.

2. An opiniones affectionesque mortalium, causasque earum, initia, remedia, et salutem, de quibus quotidie inter se velitantur differuntque philosophi, rem esse ignoras non parvam neque simplicem, non directam aut expeditam; quales nonnulli

ΑΤΤΟΥ τὴν ἐλπίδα τοῦ τέλους, οὐδὲ προήσεται τὴν σωτηρίαν, διὰ τὸ ἀσάθμητον τῶν λόγων ὑποτετημένον ΤΑΣ ΠΡΟΣΔΟΚΙΑΣ, οὐδ' ἀμελήσει τοῦ μανθάνειν, οὐδὲ πείσεται, ὅπερ τῶν πλεόντων ΔΥΣΤΗΝΟΙ ΤΙΝΕΣ, καὶ θαλάττη πρῶτον, ἐντετυχηκότες; ἕς ἂν καὶ σμικρὸς etc. M.

π ἐκπλαγέντες τῇ [ἀηθείᾳ,] Vulgo ἀληθεία, quod absurdum. Sed optime Stephanus ἀηθεία reposuit, eiusque coniecturam

firmant Reg. Harleian. et Paccii codex.

η προαναλώθησαν τῆς νεώς.] Vulgo προαναλώθησαν. Pessime. Lectionem vero, quam recepimus, non ingenio suo, sed Mss. acceptam referre debuit Heinfius; sic enim dant Reg. Harleian. et Paccii codex.

Sectio β'.

ο καὶ τῶν αἰτίαι] Vulgo καὶ τῶν αἰτιῶν. Lectionem nostram prae se ferunt ii, quibus vsi sumus, codices.

A 3

p ἀφεινοῦ

ροισ τῶν ποταμῶν, οἷς ἐστὶ παραδόντα τὴν ναῦν ἀφεῖναι τῷ  
 ρεύματι κατάγειν ἢ αὐτὴν ὁμολογημένας ὁδός; ἀλλ' ἐστὶ  
 γὰρ κἀνταῦθα πέλαγος πλατὺ καὶ μέγα, πάντος Σικε-  
 λικῆ καὶ Αἰγυπτίας πολυπλανέστερον· ἢ δὲ τέχνη οἶδε τὴν  
 ὁδὸν, καὶ πρὸς τὸν ἄραν ἄφορᾶ, καὶ τῆς λιμένας γνω-  
 ρίζει. Πέπονθε δὲ αὐτὸ ἐκεῖνο, ὅπερ καὶ τῶν κυβερνη-  
 τῶν ῥί πολλοί· ἐφίεται μὲν γὰρ ἕκαστος τῆ εἰδέναί, ἀπο-  
 λείπονται δὲ οἱ πολλοὶ τῆ ὀρθῶς εἰδέναί· καὶ τῶν μὲν  
 λιμένων ἀσοχᾶσιν, ἐκφέρονται δ' οἱ μὲν ἐπὶ ῥαχίας δυσ-  
 χερεῖς, οἱ δ' ἐπ' ἠϊόνας μαλθακὰς, οἱ δὲ ἐπὶ τὰς Σειρήνας,  
 οἱ δὲ ἐπὶ τοὺς Λωτοφάγους, καὶ ἄλλους ἄνδρας ἢ διὰ  
 μοχθηρίαν ἀξένους, ἢ δι' ἀμαθίαν ἀθέτους, ἢ ὑφ' ἠδονῆς  
 διεφθαρμένους· εἰ δὲ πᾶς τις ἐστὶν ἀγαθὸς καὶ εὐσοχος κυ-  
 βερνήτης, εὐθύ τῶν λιμένων χωρεῖ τῶν ἀσφαλεσάτων,

ἔνθ' ἔχρεῶν πείσματός ἐστιν,

οὐτ' εὐνάς βαλέειν, ὅτε πρυμνήσι ἀνάψαι.

Τίς ἔν ἐστιν ὁ κυβερνήτης ἕτος; καὶ τίνοι φεροντες ἑαυτῶς

nonnulli sunt fluvii, quibus si nauem committas, ipso cum  
 fluxu quo volueris abibit? Sed et hic mare latum vastumque est,  
 omni Siculo Aegyptioque intricatius. Ars vero viam tenet,  
 coelum intuetur, portus agnoscit. Accidit autem et his, quod  
 gubernatoribus plerisque, ut scire velint omnes, recte autem  
 sciant pauci. Ergo a portu aberrant, aliique in cautes  
 asperas, alii in coenosa litora, alii in Sirenium scopulos, alii  
 in Lotophagorum terram, similesque deferuntur homines,  
 quos vel inhospitales improbitas, vel Deorum ignaros fecit im-  
 peritia, vel corrumpit voluptas. Si quis vero bonus peritusque  
 est gubernator, recta portum subit tranquillum,

*Vbi vincula naues*

*Nulla tenent, unco non alligat anchora morsu.*

Quis vero hic gubernator est, aut cui nos commitemus potissi-  
 mum?

ἢ ἀφεῖναι τῷ ρεύματι κατάγειν  
 αὐτὴν] Vulgo ἀφεῖναι τῷ ρεύματι  
 [καὶ] κατάγειν αὐτὴν. Sed nos  
 voculam, quae sensum vel tur-  
 bat, vel saltem dubium reddit,

fide Mss. Reg. et Harleian. de-  
 leuimus.

ἢ ἐνθ' ἔ [χρεῶν] πείσματός ἐστιν,  
 Sic Harleian. et Homerus Odyss.  
 I. 136. vulgo χρεῶν.

ῥεαυτός

ἐπιτρέψομεν<sup>τ</sup>; μήπω με τῷτο, ὡ τὰν, ἔρη, πρὶν ἂν τῆς  
 ἄλλης ἰδῆς καὶ ἐξετάσης, καὶ πρῶτόν γε αὐτῶν τὸν  
 ἀβρὸν τῷτον καὶ ἠδίσον κυβερνήτην ἠδίσης τῆς νεῶς ἔσης ἐκ  
 γῆς ἰδεῖν<sup>ς</sup>, ἐν δὲ τῷ πλῶ ἀχρειοτάτης καὶ πονηρᾶς αἰεί,  
 καὶ δυσέργα ταῖς ὑπηρεσίαις, καὶ ἐκτετμημένης τὰ ὄργα-  
 να, καὶ πρὸς τὰς τῷ χειμᾶνος ἐμβολὰς ἀσθενεστάτης καὶ  
 ἐνδοσίμῃς.

γ. Ἐπεὶ δὲ ὁ λόγος ἐκ οἷδ' ὅπως εἰκόνοσ θαλαττίας  
 ἐπελάβετο, μὴ ἀφῶμεν αὐτόν<sup>τ</sup> ἀπελθεῖν ἡμῖν, πρὶν  
 ἐξεργάσῃται σαφῶσ τὴν γραφὴν, εἰκάζων τὴν Ἐπικῆρα  
 Φιλοσοφίαν βασιλικῇ ὀλκάδι<sup>υ</sup> αἰήτη βασιλέωσ<sup>κ</sup>. Λέγω

mum? Noli id ex me quaerere, priusquam et alios inspicias  
 examinesque, mi homo. Ante omnia autem fac prodeat deli-  
 ciosus ille voluptatique deditus; huic nauem demus, quae e terra  
 intuentibus appareat iucundissima, in mari vero inutilis et ad  
 omnia tarda sit ministeria ac inepta; armamentis praeterea  
 priuata omnibus, ut irruenti facile tempestati cedat, nudumque  
 vndae praebeat latus.

3. Quandoquidem autem similitudinem a mari desumptam  
 sua sponte nobis suppeditauit ipsa oratio, ne dimittamus hanc,  
 priusquam totum, quod volumus, nobis depinxerit. Ac pri-  
 mum Epicuri philosophiam cum praetoria Aetac regis naue no-  
 bis

τ εαυτῶσ [ἐπιτρέψομεν;] Sic  
 vterque Mss. vulgo ἐπιτρέψομεν.  
 ς ἠδίσης τῆσ νεῶσ ἔσης ἐκ γῆσ  
 ἰδεῖν.] Corrupte Reg. ἠδίσης σω-  
 σισ δ' ἐκ γῆσ ἰδεῖν. Forſan Ma-  
 ximus dedit ἠδίσης νεῶσ, ὅσων δ' ἐκ  
 γῆσ ἰδεῖν.

#### Sectio γ.

τ μὴ ἀφῶμεν αὐτόν] Ira Reg.  
 vulgo τῷτον.

υ βασιλικῇ ὀλκάδι αἰήτου βασι-  
 λέωσ] Vide quae dixi in prae-  
 fatione de hoc loco. M.

κ αἰήτη βασιλέωσ.] Historiae,  
 quam narrat hoc in loco Maxi-

mus, alibi non supersunt ve-  
 stigia: quapropter nihil mirum,  
 si cl. Dodwellus Dissert. in Ire-  
 naeum VI. 14. indicare nequit,  
 cui populo rex iste, qui me-  
 moratur, imperarit. Istiusmodi  
 vero naues, quas θαλαμηγῶσ vo-  
 cant Graeci, cubicularas autem  
 Seneca de Benef. VII. 20. aedifi-  
 carunt Ptolemaeus Philadelphus  
 aliique. Vide Athenaeum lib.  
 V. pag. 203, seq. Immo regi-  
 bus Aegyptiis θαλαμηγῶσ fuerunt  
 ὀκτακόσια, si fides Appiano praef.  
 pag. 8.

A

γ ες



δὲ ἔ μῦθον πλάττων, ἀλλὰ ἔ πολὺς χρόνος ὅτε ἐξ  
 Αἰγύπτου εἰς Τροίαν ἔπλει ὁ βασιλεὺς τῶν ὑπὲρ Φοινίκης  
 βαρβάρων ἐκείνων τῶν ἀνδρῶν, οἳ ἔκ ἴσασι θάλατταν ζ,  
 ἔδδ' ἀλέγξει τῷ Αἰγίόχῃ Διὸς, ἔδδ' θεῶν μακάρων.  
 Παρεσκευάσατο δὴ μέλλων πλεῖν ὁ ἄθεος ἕτος καὶ ἀθά-  
 λαττος βασιλεὺς α' μεγάλην καὶ εὐρύχωρον ναῦν, ἵνα αὐ-  
 τῷ πᾶσαι αἱ ἡδοναὶ συμπλέωσι· τὸ μὲν γὰρ αὐτῆς βα-  
 σίλεια β ἦν οἷα κάλλιπα, πασάδες, καὶ εὐναί, καὶ  
 δρόμοι·

bis conferat. Nec fabulam referre volo: sed non ita diu est,  
 cum rex quidam ex Aegypto Troiam versus navigaret, homo  
 barbarus, e numero eorum, qui supra Phoenices colunt, nec  
 norunt mare, nec reuerentur Iouem Aegida tenentem, nec  
 alios Deos. Hic impius marisque imperitus rex maximam sibi  
 latissimamque strui nauem iusserat, in qua quaeunque veller,  
 secum voluptates veheret. Et intus quidem regiam sibi quam  
 pulcherrimam fabricarat, thalamos, lecticas, curricula:

Extra

γ ἐξ Αἰγύπτου εἰς Τροίαν ἔπλει  
 Immo εἰς Τύρον, Tyrum, Ma-  
 ximi patriam: vnde illi notior  
 haec historia. Et hoc confir-  
 matur ex toto apparatu regio,  
 litora legentibus magis accom-  
 modo quam longe et periculo-  
 sae navigationi ex Aegypto ad  
 Troiam. M.

ζ οἳ ἔκ ἴσασι θάλατταν,] Ho-  
 merica phrasis Odyss. Α'. 121.  
 Ψ'. 269.

α ἀθάλαττος βασιλεὺς] Erudi-  
 tius foret ἀθάλαττος, si fauerent  
 Codices: ut allusio esset ad Ari-  
 stophanis Rm. 206. Ἄπειρος,  
 ἀθαλάττος, ἀσαλαμίνιος. vnde  
 Hesychius: Ἀθαλάττος, ἄπει-  
 ρος θαλαττίου πλοῦ. M.

β τὸ μὲν γὰρ αὐτῆς βασίλεια]  
 Heinsius reponendum coniicit,

τὸ μὲν γὰρ [ἐνδοθεν] αὐτῆς, etc.  
 quia, sicut puto, sequitur [ἐκτο-  
 σθεν] δ' αὐλῆς μέγας ὄρχατος, sed  
 hoc ei contigit, quod senten-  
 tiam non recte distinxerit. Sic  
 igitur interpungas oportet, τὸ  
 μὲν γὰρ αὐτῆς βασίλεια ἦν οἷα κάλ-  
 λιπα, πασάδες καὶ εὐναὶ καὶ δρόμοι  
 (Ἐκτοσθεν δ' αὐλῆς μέγας ὄρχατος  
 ἄρχι θυράων τετράγυος — καὶ δέν-  
 δρα ἐμπεφύκεσαν, φοισί, καὶ ὄρχατος  
 καὶ μηλέα, καὶ ἄμπελοι) τὸ δ' αὐ-  
 τῆς λητρῶν ἦν. ac tum demum τὸ  
 μὲν αὐτῆς sibi invicem respon-  
 debunt, nec aliquid excidisse  
 videbitur.

γ πασάδες καὶ εὐναὶ καὶ δρόμοι]  
 Vnde δρόμοι [curricula spatia cur-  
 sibus destinata in ipsis βασιλείοις  
 et in ipso cubiculo Regio, in-  
 ter πασάδας et εὐνάς? Lego, θρό-  
 νοι

ἔκτοσθεν δ' αὐλῆς μέγας ὄρχατος ἄγχι θυράων  
τετράγυος <sup>d</sup>,

καὶ δένδρα ἐμπεφύκεσαν, ροιὰ, καὶ ὄγχυαί, καὶ μηλέα, καὶ  
ἄμπελοι· τὸ δ' αὐτῆς λατρὸν ἦν, καὶ γυμνάσιον· τὸ δὲ, ὄψο-  
ποιοῖς χώρα· τὸ δὲ, θάλαμοι παλλακίσι· τὸ δὲ συμπό-  
σιον· τὸ δὲ, ἄλλο τι μέρος τρυφώσης πόλεως· περιεβέβλητο  
δὲ ἡ ναῦς πολλὰς μὲν χρέας ἠδίτας ἰδεῖν, πολὺν δὲ χρυσὸν  
καὶ ἄργυρον· καὶ διέφερον ἑδὲν ἀνδρὸς δειλῶ κεκοσμημένον  
ὄπλοις χρυσοῖς. Ἐθαύμαζον οἷον τὸ θέαμα οἱ Αἰγύπτιοι <sup>e</sup>,  
καὶ τὸν ἐπιβάτην ἐμακάριζον, καὶ πρὸς τὴν εὐξάτο ναύτης γενέ-  
σθαι ἠδίτας νεώσ· ἐπεὶ δὲ ὥρα ἀνάγεσθαι ἦν, ἐξέπλει μὲν  
ἡ μεγάλη αὕτη ναῦς καὶ πολυτελής, καὶ ἀπεσάλευε τῶν

*Extra aulam magnus fuit hortus, limina iuxta.*

In eo arbores crescebant diuersae, punicae, pyri, mali, vites-  
que. Alibi lauacrum suum habebat, et gymnasium; alibi lo-  
cum cocis destinatum; alibi meretricum cubilia; alibi triclinium;  
alibi aliud, in quo, non secus quam in vrbe voluptatibus fracta,  
oblectaret genium. Accedebant et colores, qui nauem com-  
mendarent, varii, visu iucundissimi; neque auri deerat, aut  
argenti copia. Denique similis erat homini imbelli, qui arma  
gestaret aurea. Mirabantur hoc spectaculum Aegyptii, felicem-  
que vno omnes ore iudicabant dominum; neque deerat, qui  
gubernatoris munus inuolaret animo, et qui vehi ea vehemen-  
ter optaret. Cum autem iam soluendi tempus esset, exire coe-  
pit

νοι, *sellae Regiae*. Καθεῖλε δὲ ἰνά-  
τας ἀπὸ θρόνων. Lucas I. 52. De  
voce τετράγυος, quae sequitur,  
[et quae denotat mensuram pe-  
dum circiter CCCCXVI.]  
vide Illustriss. Spanhemium ad  
Callimach. p. 251. M.

<sup>d</sup> ἔκτοσθεν δ' αὐλῆς μέγας ὄρχα-  
τος ἄγχι θυράων [τετράγυος,] Vul-  
γο τετραμμένος, sed locum ex  
poeta, quod etiam viderat Hein-

fius, emendavi: nam verba sunt  
Homeri Odyss. η'. 112.

<sup>e</sup> Ἐθαύμαζον [οἷον] τὸ θέαμα  
οἱ Αἰγύπτιοι,] οἷον loco, nisi fal-  
lor, non convenit. Lego Ἐθαύ-  
μαζον [ἔν] τὸ θέαμα οἱ Αἰγύπτιοι.

Ibid. Ἐθαύμαζον οἷον τὸ θέα-  
μα οἱ Αἰγύπτιοι] Probabile puto  
vocem ἐκός excidisse: Ἐθαύμα-  
ζον, οἷον εἰκός, τὸ θέαμα etc.  
prout fieri solet. Cl. Editor  
coniicit οὖν pro οἷον. M.

A 5

f τὸ

λιμένων, καθάπερ νῆσος πλωτή. Ἐξέπλεον δὲ καὶ αἱ ἄλλαι ὀλκάδες αἰδημοτικά, ἔυζωνοὶ καὶ πρὸς τὴν χρεῖαν παρεσκευασμένα. Μέχρι μὲν ἦν τὸ πνεῦμα πρᾶον<sup>f</sup>, ἐκράτει ταῖς ἡδοναῖς ἢ βασιλικὴ ναῦς, καὶ κνίσσης ἦν πάντα μετὰ,

αὐλῶν, συρίγγωντ' ἐνοπῆς<sup>g</sup>, ὁμάδ' ἄνθρώπων.

Ἐπεὶ δὲ ἐξ αἰθρίας ἄφνω χειμῶν ἐπετάραξε τὸν αἰθέρα, καὶ πνεῦμα κάτεισι λάβρον σὺν πολλῷ πατάγῳ, ἔγνωσαν τότε τίς μὲν ἡδονῆς χρεῖα, τίς δὲ τέχνης. Αἱ μὲν γὰρ ἄλλα ὀλκάδες ξυνενεικάμεναι τὰ ἰσία πρὸς τὸν κλύδωνα ἡμιλλῶντο, καὶ τὸ πνεῦμα ἔφερον, καὶ τὴν ἐμβολὴν τῆς κακῆς ἀπεμάχοντο<sup>h</sup>. ἢ δὲ κακοδαίμων ἐκείνη ναῦς περιφέρετο, καθάπερ ἀνδρὸς σῶμα μέγα καρηβαροῦν καὶ

pit magna haec atque opulenta navis, multumque iactata vix egresia est portum; non aliter quam insula, quae in aqua natat. Egresiae sunt et naues aliae vulgares, succinctae ad navigationem atque expeditae. Tantisper ergo dum a ventis esset in mari tranquillitas, longe voluptatibus suis superior erat navis regia, plenaque omnia nidore erant. Tum

*Tibiaque, fremitusque hominum, et stridebat arundo.*

Simulac autem e malacia illa subita aerem turbavit tempestas, multoque ventus in mare fremitu descendit; tum demum quis voluptatis esset usus, quis artis coepit intelligi. Aliae namque vela legere naues, paria cum fluctibus facere, venti sustinere impetum, mali vim expugnare: sola vero misera illa navis, non secus quam magni corpus hominis, quod grauedine aut ebrietate

<sup>f</sup> τὸ πνεῦμα πρᾶον] Vulgo πρᾶον τὸ πνεῦμα. Sed a Mss. est ordo verborum, quem repraesentavi.

<sup>g</sup> αὐλῶν, συρίγγωντ' ἐνοπῆς,] Versus est Homericus, II. κ'. 13.

<sup>h</sup> τὴν ἐμβολὴν τοῦ κακῆς ἀπεμάχοντο.] Sic etiam nostri codices. At H. Stephanus reponendum putat, πρὸς τὴν ἐμβολὴν τοῦ κακῆς ἀπεμάχοντο. Nihil opus. Xenophon Hellen. lib. VI. cap. V. 34. ὑπομνησκόντες μὲν ὡς τὸν βαρβαρον κοινῆ ἀπεμαχέσαντο. Quin et

ἀπομάχεσθαι τὴν τῶν ἐρπετῶν φύσιν habet Iosephus Antiq. Iud. lib. II. cap. X. 2. Vide sis et lib. III. cap. VI. 4. et lib. VI. cap. VI. 2.

Ib. τὴν ἐμβολὴν τοῦ κακοῦ ἀπεμάχοντο] Coniicio ἀνεμάχοντο, quia est vox alibi a Maximo usurpata pro *compensare, resarcire*: Diss. XXVII. I. ἀναμάχετο τὸν ψόγον et mox, τὰ πλημμέλημα ἀναμαχέσασθαι et iterum Sect. 3. Plutarchus in Arato p. 1040. B. τὴν διαμαρτίαν ἀνα-

ὑπὸ μέθης σφαλλόμενον· καὶ ἔτε ὁ κυβερνήτης ὅ, τι χηρή-  
σαιτο τῇ τέχνῃ εἶχεν, ὅ, τε ἀβρός ἐκεῖνος ὄχλος ἐκεῖτο  
ἐκπλαγεῖς<sup>ι</sup> καὶ γένων· κατήρειπε δὲ ὁ χειμῶν τὰ θαυ-  
μασὰ ἐκεῖνα πάντα,

Πολλὰ δ' ὄγε προθέλυμα<sup>κ</sup> χαμαὶ βάλε δέγρατα  
μακρά.

διελύετο δὲ καὶ τὰ βασίλεια<sup>ι</sup>, καὶ οἱ θάλαμοι, καὶ  
τὰ λητρὰ, καὶ ἐξέπιπτεν εἰς γῆν πόλεως ναυάγια·

οἱ δὲ κορώνησιν ἴκελοι περὶ νῆα μέλαιναν.

Κύμασιν ἐμφορέοντο<sup>μ</sup>.

ebrietate vertitur, huc illuc impelli; adeo vt gubernator artis  
explorare opem, nec effoeminata illa turba posset, vt qui omnes  
hic illic metu attoniti iacerent. Interim praeclara illa omnia  
tempestas dissipauit,

*Plurimaque euerit radicitus ardua ligna.*

Ibi ergo dissipari regia, thalami, lauacra: eratque mira res  
visu, vt non nauis vnus, sed totius vrbs naufragia, fluctus ter-  
rae appulisse videbantur.

*Ast olli, fulicum similes, hinc inde carinam*

in

ἀναμαχόμενος. Cl. Alexandri-  
nus Homil. *Quis Diues sal-  
uetur*, versus finem, ἀναμάχε-  
σθαι τὰ ἐπταισμένα. et ita Syne-  
sius de Regno p. m. 18. qui  
Epist. 4. ἀντεμβάλλειν ταῖς ἐμβο-  
λαῖς eleganter vocat hoc quod  
Maximus τὴν ἐμβολὴν ἀπομάχε-  
σθαι. Haec scripseram. Sed  
cum nihil mutent Codices, et  
Cl. Editor Vulgatam erudite  
tueatur, tantis auctoritatibus li-  
benter cedo; et addo Polyae-  
num *Syracag.* VII. 6. p. 617.  
ἢ δὲ στρατεία [vfitatius στρατία] τοῦ  
Κροίσου ἀπομαχομένη τὰς τοῦ κύρου  
προσβολάς etc. vbi vulgo legitur  
ταῖς προσβολαῖς. Cum praeposi-  
tione πρὸς saepissime Heliodo-

rus in *Aethiopicis*. ἀπεμαχεσά-  
μεθα, *rugnare cessauimus*, apud  
Lysiam Orat. in *Simona*. M.

ἰ [ὅ, τε] ἀβρός ἐκεῖνος ὄχλος  
ἐκεῖτο ἐκπλαγεῖς] Vulgo [ἔτε]  
ἀβρός ἐκεῖνος ὄχλος, [ἀλλ.] ἐκεῖτο  
ἐκπλαγεῖς. Vterque Mf. lectio-  
nem, quam recepimus, exhibet.

κ πολλὰ δ' ὄγε προθέλυμα]  
Iliad. i. 537.

ι διελύετο δὲ [καὶ τὰ] βασίλεια,  
Male quidem Reg. διελύετο δὲ  
[καὶ ἢ] βασίλεια. Verum inde  
patet legendum, prout edidi-  
mus; nam vulgo dant διελύετο  
δὲ τὰ βασίλεια, voce praeter-  
missa.

μ οἱ δὲ κορώνησιν ἴκελοι περὶ  
νῆα μέλαιναν κύμασιν [ἐμφορέοντο.]  
Sic

τῷτο τέλος ἀνοήτως ἐπιβάτης, καὶ ἀχρήστως νεώς, καὶ ἀκαίρως τευφῆς.

δ', Ἐπανάγωμεν δὲ αὐθις ἐπὶ τὸν λόγον, ᾧ τὴν εἰκόνα ταύτην παρελάβομεν <sup>π</sup>. Ἔοικε γὰρ ἀμέλει καὶ ἔτος ἔ πλὴν βραχύν, ἔδὲ ἡμερῶν ὀλίγων δρόμον ἡμῖν διαγωνισμένοις, ἀλλὰ τὸν τῷ ζῆν ζύμπαντα χρόνον νομοθετεῖν ἡδονάς, ἔδὲν τῶν θαλατῆων ἐκείνων ἀσφαλεστέρας· μήπω γὰρ τις ἡμᾶς πειθέτω λόγος ὡς ἐκ ἀγαθὸν ἡδονῆ, ἀλλὰ ἀγωνιζέσθω εἰάν πείσαι δυνηθῆ<sup>ο</sup>. Εἰ δὲ με-

in fluctibus agitabant. Hunc finem stolidissimus, nausque inutilis importunus vector habuit.

4. Iam ad priorē sermonem, cuius causa vsi hac similitudine sumus, denuo redeamus. Videtur enim et ille non ad dies aliquot, aut vnus modo nauigationis, sed totius vitae tempus approbare nobis voluptates velle; quae nihilo sunt marinis illis certiores. Nec dum tamen rationem, quae voluptatem nobis e bonorum tollendam numero esse persuadeat, admittimus. Contendat interea, si volēt, et operam det, si forte hoc possit. Quod

Sic legitur apud Homerum Odyss. M. 418. et sic legi debere merito statuerunt H. Stephanus et D. Heinsius, vulgo ἐπιφορέοντο, Harleian. ἐπεφέροντο. Non minus hac, quam illa ratione iugulatur versus.

Sectio δ'.

π ᾧ τὴν εἰκόνα ταύτην παρελάβομεν.] Vulgo ὡς τὴν εἰκόνα, quomodo repraesentat Harleian. a prima manu. Sed vltima littera puncto notatur, vt eam delendam censerit librarius Merito sane, quod et Heinsius vidit; nam pronomen ad λόγον refertur.

Ibid. ᾧ τὴν εἰκόνα, ταύτην παρελάβομεν] Omnino legendum παρεβόλομεν, comparauimus: vt Diff. XIII. 2. Δέασαι τοίνυν καὶ

παρέβαλλε τὴν εἰκόνα. Dubito an sensus vllus sit in Vulgata. M.

ο ἀγωνιζέσθω εἰάν πείσαι δυνηθῆ] Contendat si persuadere possit. Persuadere quid? Voluptatem esse bonum? Atqui non negat Maximus, negat solum eam esse stabile, et hoc, inquit, monstres. Sed quomodo monstrare poteris, πῶς δὲ δείξεις: ex his patet mutilum et corruptum esse hunc locum. Lego: ἀγωνιζέσθω εἰάν [βεβαιάν] δείξαι δυνηθῆ. hoc agat ut monstret eam esse stabile, Nimirum hoc est ipsum Propositum et Argumentum dissertationis, Voluptatem, licet Bonum sit, tamen non esse stabile. Nisi fallor, non aliter scribere potuit Maximus, vt fibi

ταβάλλειν μὴ δυνηθῆ, ἀνέξομαι ἠδόμενος τὸν πάντα χρόνον P, καὶ ἀμελήσω τῆς ἀρετῆς, εἰάν μοι δείξῃς ἠδονὴν ἀσφαλῆ καὶ λύπης ἀμιγῆ, ἠδονὴν ἀμετάγνωστον, ἠδονὴν ἐπαινεμένην. Δείξεις δὲ πῶς; ἢ μᾶλλον ἢ λύπην ἔδεν γὰρ ὑγιᾶς ἔδὲ εἰλικρινῆς τῶτων κατεσῆσατο τοῖς ἀνθρώποις ἢ φύσις, ἀλλὰ ἀναμέμιχται πανταχῶς τὰ λυπηρὰ τοῖς ἠδέσιν, ἐκάτερον ἐκατέρῳ φυρόμενον q. ἀνάγκη δὲ αἰσθόμενον θάτερον καὶ τῶ ἄλλῃ μετέ-

Quod si ne mutari quidem voluptatem deprehendero, iam concedam hoc, virtutemque negligam libenter: hac lege dico, ut voluptatem mihi solidam ostendas, nullis vitiata doloribus, voluptatem, quam nulla excipit poenitentia, voluptatem laude dignam. Quomodo autem ostendas? non magis certe, quam dolorem. Nihil enim horum omni ex parte solidum penitusque sanum natura hominibus concessit: vbique enim voluptati moeror adhaeret, alterumque extemplo imbutum est altero; ut necesse sit, alterum si eligas, alterum quoque extemplo contingat tibi.

fibi constet. Vide quae dixi in Praef. de isto quod sequitur, ἀνέξομαι ἠδόμενος τὸν πάντα χρόνον. et notes velim elegantem locutionem ἀνέξομαι ἠδόμενος. cuius exempla videre potes apud Nostrum Diff. XXVII. I. Lysiam p. 70. Ed. Taylor. Arrian. Diff. I. 9 p. 108. Synesium Ep. CV. p. 96. Ed. Turneb. Sophoclem *Electra* v. 1031. et multos alios. M.

P ἀνέξομαι ἠδόμενος τὸν πάντα χρόνον,] Vulgo ἀνέξομαι τῷ λόγῳ. Cum tamen Reg. et Harleian. nostram lectionem exhibeant, non erat, cur iis denegaretur fides. Eandem repraesentarunt Arteriana excerpta, nec aliam Paccius in suo codice reperit.

q. ἐκάτερον ἐκατέρῳ φυρόμενον.] Sic Harleian. nisi quod in eo perperam scribatur Φερόμενον, Vulgo ἐκάτερον [ἐν] ἐκατέρῳ φυρόμενον, quod admittere non videtur Graecae linguae ratio.

Ibid. ἐκάτερον ἐν ἐκατέρῳ φυρόμενον] Praepositionem eiecit. Cl. Editor ex auctoritate Codicis Harleiani, et quia, inquit, eam admittere non videtur Graecae Linguae ratio. Virum optimum testat memoria Diff. XX. 5. ἀλλ' ἐκάτερον ἐν ἐκατέρῳ φέρεται, καὶ ἠδονὴ ἐν φιλίᾳ, καὶ λύπη ἐν κολακείᾳ. XXXII. 4. p. 381. ἔδ' αὖ φέρεται ἀκρίτως πάντα ἐν πᾶσιν. Vide et XVI. 9. XXI. 2. XXVI. 9. Restituas igitur Praepositionem; et hanc communem

χειν ευθύς. ἄτε γὰρ ἀλλήλοις συμπεφυκότα τὸ ἕτερον τῶ  
 ἑτέρῳ ἐπιρρεῖ, καὶ ἀντικαταλλάττεται τὰς γενέσεις, καὶ  
 ἀμείβει τὰς συνσχίας. ὑπὸ δὲ τῆς παλιρροίας ταύτης ψυχὴ  
 κυκωμένη, πῶς ἂν ποτέ ἐπιλάβοιτο ἀλυπίας, συνῶσα  
 ἀγαθοῖς ἐστερημένοις<sup>1</sup>; Ἐγὼ καὶ θαλάττῃ διὰ τῆτο ἀπι-  
 σῶ<sup>2</sup>, καὶ νῆεμος ἦ, καὶ γαλήνην ἔχη· ὑποπτεύω γὰρ  
 αὐτῆς τὴν ἡσυχίαν· εἰ δέ με βέλει πικεῦσαι γαλήνη,  
 ἄγε λαβὼν εἰς πέλαγος ἀσφαλὲς<sup>3</sup>,

tibi. Haec enim quasi natura sunt congenita, ita alterum alteri  
 superuenit, reciprosque mutant ortus, ut nunc hoc adfit,  
 nunc illud. His cum fluxibus refluxibusque turbetur animus,  
 quaenam spes, ut doloris aliquando expers agat, relinquitur;  
 praesertim cum iis, quibus aliquando carendum est, fruatur  
 bonis? Ego nec mari credo, quamuis venti fileant, quamuis sit  
 tranquillum. Suspectum est enim hoc silentium. Quippe  
 si serenitati me velis confidere, in aliquod, quod mutationem  
 non recipit, mare me deducas necesse est;

Quod

nem humanae fortis labem  
 Humanissimo Viro condo-  
 nes. M.

<sup>1</sup> συνῶσα ἀγαθοῖς ἐστερημένοις]  
 H. Stephano non placet vox vlti-  
 ma. Quin et, si viro illi docto  
 fides, adnotatum reperit ἐστραμιμέ-  
 νοις, ut arbitror, ex coniectura;  
 nam nostri vulgatam lectionem  
 retinent. Mihi potius excidisse  
 videtur aliqua vox: itaque repo-  
 fuerim συνῶσα ἀγαθοῖς [βεβαιότη-  
 τος] vel [ἀσφαλείας] ἐστερημένοις.

<sup>2</sup> Ib. συνοῦσα ἀγαθοῖς ἐστερημένοις]  
 Lego, ἐστηριγμένοις, fixis et stabili-  
 tis: idem quod βεβαίαις, Constru-  
 ctio vero est, πῶς ἂν ποτε, συν-  
 οῦσα ἀγαθοῖς ἐστηριγμένοις, ἐπιλά-  
 βοιτο ἀλυπίας; verte per Gerun-  
 dium et sensum perspicies:  
 quomodo nunquam fruendo bonis

stabilibus, indolentiam consequa-  
 tur? Idem dixisset quamquam  
 diuerso modo, si scripsisset μὴ  
 ἐστηριγμένοις: cuiusmodi senten-  
 tiarum conuertibilium exempla  
 legenti frequenter occurrent.  
 Prior forma designabit *Modum*  
 per quem aliquid obtinetur:  
 Posterior, *Causam* quare non  
 obtinetur. M.

<sup>3</sup> Ἐγὼ καὶ θαλάττῃ [διὰ τῆτο  
 ἀπισῶ,] Vulgo ἐγὼ δὲ καὶ θαλάτ-  
 τῃ ἀπισῶ. Nos vtrumque Mss.  
 sequimur.

<sup>4</sup> εἰς πέλαγος ἀσφαλὲς,] Sic  
 Reg. nec vltimae voci litere  
 moveo, sicut Heinsius fecit;  
 licet eam nesciant Harleian.  
 a prima manu, et excerpta  
 Arceriana.

u 2.9

Ἐνθ' ἔκ' ἔς' ἔτ' ἄρ' χειμῶν πολὺς,

ἔτε ποτ' ὄμβρω

Δεύεται — — — — ἀλλὰ μάλ' αἶθρη

Πέπταται ἀνέφελος, λευκὴ δ' ἐπιδέδρομεν αἶγλη <sup>α</sup>.

Συγκεκλήρωται δὲ καὶ ἡ ψυχὴ τοιάτῳ πάθει. καὶ μέχρις  
ἂν αὐτῇ ἀπῆ μὲν ὁ κυβερνήτης, ἀπῆ δὲ καὶ ἡ τέχνη, καὶ  
γαλήνην ἴδῃ, χειμῶνα δέδισ· καὶ χειμῶνι ἐντύχη, γα-  
λήνην ποθεῖ. ἀνδρὸς γὰρ βίος πρὸς ἡδονὴν νενευκότος, καὶ  
λύπην ἐπτοημένος, κῆφος καὶ ψοφοδεὴς καὶ ἄπιστος καὶ  
θαλάσσης πάσης ἀδηλότερος.

Ἔ. Οὐχ ὄρεᾶς τῶς μνηστῆρας νεανικαῖς ἡδοναῖς συγγι-  
νομένους, πίονας αἶγας κατέδοντας, καὶ ἀπαλῶν ἐρίφων  
ἐμπιπλαμένους, καὶ αὐλῶν ἀκρόντας, καὶ οἶνον ἀπο-  
μισγομένους, καὶ δίσκοις τερπομένους, καὶ αἰγανέας ἰέν-  
τας; τίς ἔκ' ἂν αὐτῶς τῆς ἡδονῆς ταύτης ἔμακάρισεν;  
ἀλλὰ ὁ μαντικὸς, καὶ γνωριστικὸς τῶ μέλλοντος <sup>α</sup> λέγει,

*Quod neque tempestas insana,*

*nec humidus unquam*

*Imber agit; — semperque innubilis aether*

*Cingit, et hinc illinc lux circum candida currit.*

Eadem est animi nostri ratio, eodem iactatur modo. Si enim  
gubernator absit, absitque ars, licet serenitatem videat, tempe-  
statem metuit; rursus in tempestate si versetur, serenitatem expe-  
tit. Vita enim hominis voluptati dediti, mobilis, meticulosa,  
infida, omnique falso est incertior.

5. Nonne procos vides, quantis se oblectent voluptatibus,  
pingues capras ut comedant, molliculis hoedis se ut expleant,  
tibias audiant, vinum misceant, disco sese oblectent, tragulas  
emittant? Quis non hanc illis voluptatem invidisset? Adest ta-  
men vates optimus, futuri non ignarus, qui dicit illis,

*O miseri*

<sup>α</sup> Ἐνθ' οὐκ ἔς' ἔτ' ἄρ' — αἶγλη.]

Eodem modo versus hosce lau-  
dat Maximus Dissert. XVII. 10.  
Ii tamen in Homero iunctim  
non exstant, at ex Odyss. Δ' 566.  
et Ζ'. 43. constantur.

<sup>α</sup>) γνωριστικὸς τοῦ μέλλοντος.]  
Quod una voce exprimit Iae-  
tius Lib. I. 114. de Epime-  
nide: φασὶ γὰρ καὶ γνωστικώτα-  
τον γεγονένου· *diminationis peri-  
tissimum.* alii προγνωστικώτατον δι-  
xissent.



Ἄ δειλοὶ γ, τί κακὸν τόδε πάσχετε; νυκτὶ μὲν ὑμῶν  
εἰλύαται κεφαλαί.

Παρά πόδας τὸ κακὸν καὶ ἐγγύς. Παρά πόδας τὸ κα-  
κὸν ἦν καὶ Ἀλεξάνδρῳ τῷ τὴν Θαυμασίην ἐκείνην ἡδονὴν ἐκ  
Πελοποννήσου ἐκλέψαντι ταχὺ γὰρ ἐπ' αὐτῇ εὐλοσ  
ἔξηρτύθη ἑλληνικὸς, μυρίας μὲν ὀδύνας αὐτῷ τῷ τῆς  
ἡδονῆς ἐραστῇ ἄγων, μυρίας δὲ τῇ ξυμπάσῃ πόλει.  
Τὰς δὲ Ἀσσυρίους ἡδονὰς ἔ λέγω, ἃς κατέλαβεν εὐθύς  
πῦρ<sup>z</sup> αὐτῷ χρυσῶ, καὶ αὐταῖς παλλακίσιν. ἔδὲ τὰς  
Πολυκράτους τὰς Ἴωνικάς ἔ λέγω, ἃς κατέλαβεν ἔδὲ  
εὐσχήμων θάνατος<sup>a</sup>. Πλήρης ἦν σύβαρις ἡδονῶν, ἀλλὰ  
ἀπώλοντο μετὰ τὸν χησαμένων αἱ ἡδοναί. Εὐδοκίμου

*O miseri, quae vos cingunt mala! vestra tenebrae  
Involvunt capita.*

Instabat miseria eorum, aderat malum. Sicut et Alexandro in-  
stabat, cum magnam illam e Peloponneso furtim aduexisset vo-  
luptatem. Statim in eum Graecorum instructa classis venit, quae  
sexcenta magno illi voluptatis amatorum, sexcenta toti urbi adue-  
xit mala. Voluptates Assyrias omitto, quas statim cum ipso  
auro, cum ipsis meretricibus ignis inuasit. Nec Ionicas Poly-  
cratis dico, quas ne honesta quidem mors secuta est. Plena vo-  
luptatibus Sybaris erat, sed cum cultoribus suis interierunt volu-  
ptates

xissent. Porphyrius adhuc ple-  
nitus, προγνωστικὸς τοῦ μέλλοντος.  
De Abstinent. IV. 10. Ceterum  
γνωστικὸς et γνωριστικὸς eandem  
significationem saepe obtinent,  
quemadmodum γινώσκω et γνω-  
ρίζω. Vnde Noster Diss. XXIV.  
γνωριστικὸς τοῦ δακίμου et Pollux  
I. II. p. 121. laudat equum,  
qui est γνωριστικὸς τῶν ἐχθρῶν. M.

*Sectio ε.*

γ Ἄ δειλοὶ,] Sic Penelopes  
procos adloquitur Theoclyme-

nus aequo Homero Odyss.  
τ. 351.

<sup>z</sup> ἃς κατέλαβεν εὐθύς πῦρ] Hi-  
storiam Sardanapalli noster in  
animo habuit. Vide Ctesiam  
apud Athenaeum lib. XII. p. 529.  
et Iustin. I. 3.

<sup>a</sup> ἃς κατέλαβεν ἔδὲ εὐσχήμων  
θάνατος.] Polycraten videlicet  
Oroetes cruci suffixit. Vide nos  
ad Dissert. V. 5. De viri lu-  
xuria consulatur Athenaeus  
lib. XII. pag. 540.

*b* ἐσοφρό-

καὶ παρὰ Συρακυσίοις ἡδοναί, ἀλλ' ἐσωφρόνισαν αὐτὰς <sup>b</sup>  
μετ' ἐκείνας αἱ συμφοραί. Ἀλλ' ἔδὲ Κορινθίοις <sup>c</sup>.

ptates. Etiam apud Syracusanos fuerunt, sed calamitatibus ad-  
moniti ad frugem redierunt. Sed nec apud Corinthios diu per-  
manferunt.

## Λ Ο Γ Ο Σ Β'.

Περὶ ἡδονῆς, ὅτι εἰ καὶ ἀγαθόν, ἀλλ' ἔβέβαιον <sup>d</sup>.

**Ε**πεχειρεῖ ἐχθρὸς λόγος <sup>e</sup> τὶς παρελθὼν πείθειν ἡμᾶς  
ὡς αἰρετέον ἡδονήν, εἰάν προσγένηται αὐτῇ τὸ ἀσφα-  
λές. Σοφιστῆς λόγος καὶ ἀπατεῶν δεινῶς, ὅς, ἐξὸν σκο-

## DISSERT. II.

*Voluptatem eisi bonum, non tamen esse stabile.*

**Q**VAEDAM nuperrime nobis conatae sunt persuadere ratio-  
nes, voluptatem, si quidem diuturna dari stabilisque possit,  
eligendam esse. Sophisticae vere, et ad decipiendos homines  
bonis

<sup>b</sup> ἐσωφρόνισαν αὐτοὺς] Suidas:  
Σωφρονισθέντας, ἀντὶ τοῦ, ταπεινω-  
θέντας. Diversam notionem  
huius verbi v. Diss. XXX. 4.  
Sensum bene exprimit Inter-  
pretatio. Vide Phalaridem Epist.  
CXXIX. M.

<sup>c</sup> Ἀλλ' ἔδὲ Κορινθίοις] Quae-  
dam deesse putat H. Stephanus.  
Et hoc plane verum, nisi for-  
san Maximus reliquit, ἀλλ' ἔδὲ  
Κορινθίους, scilicet ἐσωφρόνισαν συμ-  
φοραί.

## DISSERT. II. vulgo XXXII.

<sup>d</sup> ΠΕΡΙ ἡδονῆς, ὅτι εἰ καὶ  
ἀγαθόν, ἀλλ' ἔβέβαιον.]. Sic  
Mss. cum vulgo dent, ἔτι περὶ  
τῆ αὐτῆ, ὅτι ἡδονή εἰ καὶ ἀγαθόν,  
ἀλλ' ἔβέβαιον. Inepta vero est  
inscriptio; quae, iudice Dan.  
Heinsio, talis esse debebat,  
ὅτι ἔκ ἐστὶ τὸ ἀνθρώπινον τέλος ἡ  
ἡδονή. Quid nobis videatur,  
ad primae Dissertationis epi-  
graphen iam diximus.

Tom. I.

## Sectio α.

<sup>e</sup> ἐχθρὸς λόγος] Heinsio placet  
ἐχθρὸς λόγος, ut noster ad supe-  
riorem Dissertationem respiciat,  
quae die praecedente statuitur  
habita. Codicibus autem le-  
ctionem satis commodam re-  
praesentantibus, eam sollici-  
tare περιεργον est.

B

f ὅς